

להקת בת שמיים עושה מוסיקה שמימית עם "חלילית"

חלילית

גדולי המתופפים בישראל רוכשים את מערכות התופים שלהם ב"חלילית", כי מי כמוהם יודע שרק מומחים בעלי ידע, נסיון וקשרים בינלאומיים הדוקים כמומחי "חלילית" מסוגלים להציע מבחר כה מובחר של מערכות תופים מעולות מתוצרת: חלילית, אולימפיק, רוג'רס ופרמייר, תוך שילוב עם אביזרים ומצילות בכל רמות המחירים החל מתוצרת יפן ועד לתוצרת בריטניה וארה"ב. מומחי "חלילית" מציעים לך מערכות תופים מעולות במחיר החל מ-2,220 ל"י!

כמו כן מובטחים לך: שרות מעולה, ייעוץ מקצועי שוטף ואחריות מלאה.

בוא גם אתה אל המוסיקה העולמית של "חלילית".
בדאי לך!

"חלילית" עושה מוסיקה עולמית!

"חלילית" - פ. נרינשפון ובניו בע"מ. יצרנים, יצואנים ויבואנים
שר כרי ונינה מוכרים. כיכר השעון - יפו. טל. 822917

ADMARK

מה שתקרא בחדשות המשטרה

לא תקרא בעתון אחר!

החודש

ב"חדשות המשטרה":

- מלכת הסמים מירושלים:
- ודוי מדהים מן הכלא
- הימורים בישראל:
- המלחמה במשחקי הקובייה
- "הרגתי את אשתי — היא מתה!"
- צעק הרוצח ורץ למשטרה...
- שוד המאה: פריצת הכספות בצרפת
- אופנת המשטרה 1977!

במדור הנשק:

○ אקדח, "טוטו" להגנה עצמית? ○

הופיע!.. חדשות המשטרה חדש!

- "חדשות המשטרה" — להשיג בכל דוכני העתונים
- הפצה: "גד", צ'לנוב 13, תל-אביב

(המשך מעמוד 43)

בליגונה. אבל דווקא מסיבה זו, צריך שמדי פעם נבחן ונבדוק מושגים שונים. לפחות בתחום הצבאי, מוטב ומועיל לנו, שנתרגל לערוך בחינה ובדיקה כאלה לעי תים מזומנות, ובמידה גדולה במיוחד. לדוגמה: מקובל לחשוב כי מעורבותיחמה, "מיוחרת" היא מפני כנות, קשה, מורכבת ותובענית, מי כל הבחינות, יותר מאשר פעולת "החימה", רגילה. דאמיתו של דבר — ועד דרך ההכדלה, כמובן — ההיפך הגמור הוא הנכון.

המיקרה המדגים אמת זו בצורה קיצונית הוא לוחמת המחתרות למיניהן. ניטול, למשל, איזה קרלוס או ד"ר ודיע חדאד, שברצונו לחטוף מטוס. לרשות עומדים כל הזמן שבעולם, וכן קשת עצומה ומגוונת ביותר של אופציות. עיקר מאמציו מכווונים לאחר איזשהו חור בהגנת האוייב שבחר, או סביב יעד הפגיעה — כאשר, במצב האידיאלי, אין אפילו אותו אויב יודע שנבחר. ואין איש מעלה על דעתו, שאותו יעד מסוים עתיד להיפגע. פעולה כזו גם נחשבת, "מוצלחת" — כלומר, ממלאת את מטרתה — אפילו לא השיגה כל היי שג חומרי או מוחשי, מפני שעצם ביצועה הוא הצלחתה: הגיעו הפידיאיון לחוף תל-אביב ופתחו באש — הושגה מטרת שול-חיהם, וכבר אין כל חשיבות לשאלה, אם כל הסיפורים אמנם פעלו כראוי ואם תפיסו מחנה צבאי, או אולי רק מושב-דוקנים. ככל שהסייגים, האילוצים והמגבלות רבים ונוקשים יותר, וכלכל שכבר ומעיק לחץ הזמן וגדל מיספר השיקולים השונים שמשפיעים ברומנית, כן הופכת קבלת ההחלטה קשה ובעייתית יותר — ונדרש "כושר-יכנון" מעולה יותר. גם הביצוע נעשה כך יותר בעייתי, והוא מחייב, כור, שר אירגון וביצוע" רב ויעיל יותר. לכן, פעולות-התגמול של צה"ל, החדידות לפתח לאד — או מיבצע כגון אנטבה — נמי צאים בדרגת-קושי גבוהה מזו של פעולות הפידיאיון שהזכרנו, והן גם תובעניות יותר, במיכנון כמו בביצוע.

אבל אין בכלל זהויות את קשייהן ובעיותיהן של פעולות אלה למה שעמד, למשל, לפני אותו מג"ד צנחנים, שכוחו נתקל לפתע במערך המצרי בחווה-הסינית — או מפקד פיקוד-הדרום, שבתוך 13 שעות היה צריך לתכנן וגם להכין, בנסיבות של לחץ קיצוני, התקפת נגד מערכתית.

ועל אחת כמה וכמה כך מבחינת הקשיים הפסיים, או החומריים, בביצוע ההחלטה שנחקלה — ושוב השווה את מג"ד הצנחנים הנזכר עם, נאמר, דן שומרון באני טבה: בעייתו וקשייו של הראשון, רבים היו, וחומרים הרבה יותר משל השני. הפער גדל עוד יותר בדרג המיבצעים בפועל: מילבד כמה אספקטים שלצורך הי מיבצעים אינם אלא טכניים גרידא (כמו מהירות ריצה, דיוק קליעה בכדור ראשון), ודאי שכל צנחן בחווה הסינית נדרש להיות לוחם טוב יותר, בכל המובנים — וגם אמיץ יותר — מאשר כל ממלא-תפקיד שווה-ערך באנטבה.

פיקניק באנטבה

במה שנוגע ל"מיבצע יונתן" גופו, הרי חלקם של המבצעים על הקרקע היה הפשוט והקל ביותר. המופת של תיכנון מדויק ויעיל, גורש הליכה על חוטי-שרה וחודי-ער, שייך לחיל-האוויר — ולעניין זה אין הדבר חשוב, אם הדבר הראשון שנבדק היה (בדרך הטבע) השלב האחרון, והוא סיכויי הצלחת הפעולה הי קרקעית. התעוזה והנכונות ליטול סיכונים, שרק בקושי ובדוחק ראויים להיכנות "מחור שבים", אשר נדרשו בדרג הממשלתי — ובחשבון הסופי, בעיקר מראשי-הממשלה — ודאי שהיו גדולים ומכבידים כמה מונים משל כל משתתף אחר.

לכן, מותר לשאול מה המהומה הגדולה שמקימים דווקא הצנחנים בהקשר אנטבה. שחקן, כמיבצע צבאי, לא נדרשו לתכנן ולבצע יו תר מאשר התקפה פלוגתית, או גרדית, על אויב מופתע ויער כדתי-מכוצר, כאשר היוזמה טוטאית לית בצידם — והחייבים שממור אינם נימונים, לדעת הכל, על לוי חמיה-צמרת בעולם.

מצד האוייב, כמו מצידנו, לא הופעלו כוחות או לחימה רב-חלילית, ולא נדרש

שיתוף-פעולה עם טנקים או ארטילריה. מקלעים לא כיסו את השטח באש לוי חכנית, ומרגמות לא הפגזו, ללא הרף, את השטחים המתיים.

בקינור, מבחינת הרמה המיקצו עית שנדרשה, כמו מצד כושר קבלת-ההחלטות, מידת הסיכון ואיכות המנהיגות, השליטה והפיקוד בכל הרמות, לא היתה אני טבה, לעומת החווה-הסינית, אלא פיקניק.

ההצלחה באנטבה איננה מהווה אפילו שמע-ראייה, שאם יעמדו הצנחנים שנית במיבחן האמיתי והקובע — כלומר, מול מערכי-הגנה ושריון של האוייב, בקרב נטוש, בהגנה או בהתקפה — אכן יוכלו לעמוד בכך, בלא שהביונות (המיקצו עיים) של העבר, מפוארים ועקובי-דמים, ישובו ויחזרו על עצמם.

באי-אכזרנות האמת הזו טמונה סכנה חמורה מאין כמותה. יש להחליט למה מיועדים הצנחנים: אם לחימה, "מיוחרת", נוסח אני טבה, אין צורך בחטיבות שלמות, אלא די בכמה עשרות אנשים, שיתמחו בכך, כמו "הכוחות המיוחדים" של צבא ארצות-היב, רית, "שירות האוויר המיוחד" של הצבא הבריטי, או 101 אצלנו.

פעולות כאלו דורשות, מעצם טבען, מיסגרות ייעודיות מתמחות-ספציפיות וקטגוריות מאד. אין הן עלולות בקנה אחד עם "חיל" המוני, ודרישותיהן מהות אנטיתיות קוטביות לדרישותיהן של לחי-מה "רגילה".

במיסגרות רגילות, ראיית האלמנט העיקרי בחי-הרגלים של צה"ל כמיועד לבצע לחימה זעירה, בקבוצות קטנות המבוססות על "נבחרות" פלוס תו-ספות אדי-הוק — זהו אכסור גמור.

אם, מצד שני, מתכוון צה"ל שהצנחנים אכן יהיו "חיל", המכיל כמה חטיבות וגם נוטל חלק ראשי וקבוע במאמצים העיקריים של כוחות-השדה במלחמה "רגילה", אי אפשר כלל שמשמיות נוסח אנטבה ייחשבו ייעודיות לצנחנים — ובוודאי לא כי אופיניות לתפקידים שיידרשו הצנחנים למלא במלחמה.

ובל ייאמר ש"אינני מתמצא בנעשה", ושהטענות המושמעות כאן הן מסוג אלה המכונות "אלארכיטיות"; דהיינו, של אז עקת-שואא. המטענות המובעים מתאימים למה שהיה וקרה עד עתה, וב"יום הצנחן" האחרון לא היה קץ לשבחים שהרעיפו על הצנחנים עקב אנטבה — ולהוכחות שראו הכל בהצלחה זו, כעדות גיצחת לכושר הי ביצוע של הצנחנים ולכך ש"חוד החנית של צה"ל לא קהה"; משמע, שכבר אין בטיס למישקע הכבד, יליד יום-הכיפורים, בדבר כושר-הביצוע של הצנחנים, ומידת ואיכות הכנתם למלחמה.

ההרגעות חללו הן המדאיגות מכל. חילוק חשוב לדאגה יימצא בעובדה, שהראשי-המיקצוטי של הצנחנים (וחי-הרגלים בכלל), הי קצח"ר, הוא שתיכנן וגם פיקד על פעולת אנטבה.

נזכור שאין מדובר באקט חד-פעמי, ומסי-תבר שהקצח"ר משמש, בעת ובעונה אחת, קצין חיל ראשי, שיייעודו הכנת כוחות החי"ר למלחמה וגם מפקדה מיבצעים, הממונה על תיכנון וניהול ישיר של מיבצעים שוטפים, וזכור היטב רפול, שבהיותו קצח"ר עסק גם הוא במיבצעים ואף השי-תתף אישית בפעולות, כמפקדן. תופעה זו אין לה אח ורע בעו-דם, אבל טמונה בה חלק מן החסכר לתופעה, שהצנחנים היו מוכנים היטב לכל מיני לוחמות זעירות, אבל לא לחימה ממש.

למה קצח"ר?

אמנם, אצלנו משמשות מיפקדות זרועות האוויר והים, בעת ובעונה אחת, מיפקדות מיקצועיות וגם מיבצעיות. בתנאינו, הדבר אינו רק אפשרי ורצוי, אלא אף בלתי-ימנע. לא כאן המקום להתי-עמק בסוגיה זו, אבל די שנאמר, כי בעניין הזה מקובלת ההבחנה בין שתי זרועות אלה ובין ורוע היבשה. כאשר בזו האחרונה קיימות בצה"ל, ככלל צבא אחר, שתי, "פירמידות" נפרדות ושונות: האחת, עוסקה בהכנת הכוחות ובבניינם, והשנייה היא פירמידת המיפקדות והעוצבות הי מיבצעיות. מובן שבפועל קיימת גם מידה